

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ
TÒA-THÁNH TÂY-NINH

THÁNH-NGÔN ĐỨC CHÍ-TÔN

Tin

TƯỜNG TRÔNG CẬY NƠI THẦY!

*“Các con ôi! Thầy thương đến tâm thành
chánh trực đạo đức khiêm cung
cũng như Thầy xóa kẻ xảo trá gian tà
cầu danh chác lợi.”*

TÀI LIỆU SƯU TẦM 2023

hai•không•hai•ba

CHỢ LỚN, NGÀY 28 JUILLET 1928 (MẬU THÌN)

THẦY

Các con,

Các con xa Thánh giáo của Thầy đã lâu, tưởng lòng cũng hằng ước mơ hoài vọng, mà Thầy lâu đến để lời tâm huyết chỉ giáo cho các con, Thầy cũng buồn lòng mà thấy bấy con lao nhao lổ nhổ lặn hụp chìm đắm giữa cõi hư sanh này.

Các con ôi! Thầy lấy đức háo sanh mà dìu dắt các con, chẳng khác nào như kẻ làm cha nưng niu dạy dỗ một trẻ bé, trông nom cho nó mau trưởng thành, hầu lưu danh truyền nghiệp cho có tên tuổi với đời. Sự nên hư của tôn chỉ nền Đạo có một phần ảnh hưởng rất lớn lao với quyền thế của Thầy, danh vọng của Thầy và luôn đến ngôi vị của Thầy nữa, con nên thì Thầy vui, con buồn thì Thầy buồn, mà con đau đớn tất Thầy đau đớn.

Vậy trong đời này, sự buồn vui, vinh nhục, phước họa cũng chẳng khác nào mấy ngọn sông, mấy hòn núi của Thầy lấy luật thiên liêng mà tạo; sông có thể thành ruộng, núi có thể diệt tiêu mà làm biển cả, cũng như sự buồn lắm lúc hóa ra vui, sự vinh thành nên nhục, cái phước đổi cái họa vậy.

Thầy thương phần nhiều các con dám xả diệt thế trần, trông mong nơi chí của Thầy mà dìu dắt đoàn em dại. Nhưng than ôi! **Bấy quý rất hung hăng, một con sâu làm rầu cả mùa màng, vì vậy mà con đường của các con bị linh chinh vì nơi hành động của một**

hai kẻ có trách nhiệm xứng đáng; cái họa lây vạ tràn kia, nhiều khi phải bồi xóa đến công trình xứng đáng của mỗi con và nhận chìm luôn đến con thuyền Bát Nhã, có lẽ mỗi con cũng hiểu thấu.

Các con ôi! Thầy thương đến tâm thành chánh trực đạo đức khiêm cung cũng như Thầy xóa kẻ xảo trá gian tà cầu danh chác lợi.

Ôi! Thầy cực nhọc bao phen, mà nay con đường ngộ lại còn dài thăm thẳm, Thầy chỉ mong mỗi con tỉnh hồn, thức trí ngộ lại bước đường sai trước kia, mà lập tâm làm việc chánh đáng, theo lần Thầy, thì sự may mắn ấy không còn chỉ cho Thầy vui hơn nữa.

... Con chớ phiền muộn lo buồn chi, địa vị mỗi con Thầy đã lập thành, cái tai nạn kia vừa qua thì có lẽ một ngày Thầy sẽ thấy các con thung dung mà hiến cho Thầy một sở trồng cấy chắc chắn, quyền thiêng liêng của Thầy nơi tay nếu chẳng phải để dắt các con, chớ cho ai được?

Khá trông cấy chí cao thượng anh phong mà nhìn sự đau đớn, chính mình Thầy đây không tránh khỏi.

Đời vui tạm sống thừa,

Đạo thiêng liêng bất tận.

Nên cần nặng nhẹ, trọng khinh mà chiều theo thời thế và tin tưởng trông cấy nơi Thầy, thì kiếp phù sanh của mỗi con và duyên tiền định của mỗi đứa đều nằm trong tay Thầy hết; ..., con hiểu há?

....

Thầy ban ơn cho các con.

*Nên cân nặng nhẹ, trọng kính
mà chiều theo thời thế và*

Tin Tưởng

*Trông Cây nơi THẦY, thì kiếp phù sanh
của mỗi con và duyên tiền định của mỗi đứa
đều nằm trong tay Thầy hết...*